

der her vist for det første tiltrænges en Bestemmelse om Aldersgrænsen for „den arbejdskraftige Mand“. Den kan jo ikke tænkes at ramme og bør ikke ramme det unge Menneske under 18 Aar, som muligvis bliver holdt i Lære af en Skøge, som er hans Søster. Men derimod ser jeg ikke, naar det er den virkelig arbejdskraftige Mand, der lader sig underholde, at det saa skulde fritage ham for denne Straf, at han enten er Fader eller Broder til Skøgen. Det er dog ganske unaturligt, thi han gør sig jo skyldig i en dobbelt Forsyndelse mod den ham nært staaende Slægtning, som saaledes underholder ham ved Utugt. Han gør sig jo skyldig baade i en Krænkelser af Familiepligten og i en Krænkelser af den almindelige Menneskepligt. Det udelukker jo ikke, at der kan gives Gaver, det, der værnes imod, er, at han lader sig underholde, og det er lige saa graverende for en Fader og en Broder, som det er for andre arbejdskraftige.

Jeg skal ikke fortsætte disse Betragtninger, men jeg vil ønske, at en Del af, hvad jeg har sagt, maa blive taget i Betragtning af Udvalget, naar det bliver nedsat, saaledes at denne Lov, hvis den bliver vedtagen, kunde gaa ud uden saadanne Bestemmelser, som ville bringe Forvirring ind i vor Lovgivning, og som ikke behøves.

Madsen-Mygdal: Det er ikke min Hensigt at komme ind paa nogen udførlig Omtale af de mange Enkeltheder, som indeholdes i nærværende Lovforslag, den højtærede Justitsminister har jo gjort rede for disse Enkeltheder i sit indledende Foredrag i Dag. Det er heller ikke min Hensigt at komme ind paa de mange Bemærkninger, vi nu have hørt af den ærede foregaaende Taler om Lovforslagets Enkeltheder, navnlig hans mange juridiske Bemærkninger. Jeg er jo Lægmand paa det foreliggende Omraade, og alle disse Enkeltheder og hans juridiske Bemærkninger derom overlader jeg i alt væsentligt til juridiske Fagmænd. Jeg ønsker kun at gøre nogle enkelte almindelige Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, saaledes som jeg ser paa det, og efter den Erfaring, jeg har med Hensyn til saadanne Forhold.

Jeg skal da begynde med at sige, at jeg betragter Lovforslaget som et Fremskridt helt igennem. Det kan være, at den ærede foregaaende Taler kan have nogen Ret i, at et og andet kan være mindre heldigt affattet, et og andet kunde maaske udtrykkes heldigere, eller som han

udtrykte sig: Der er adskilligt af det foreslaaede, om hvilket der mellem Fagmænd ikke er en afgjort Mening om, at det er den rette Løsning; de enkelte Bestemmelser ere maaske ikke udtømmende nok osv. Det er muligt, at der kan være noget i alt dette, men det ser jeg ikke nogen særlig Ulykke i, naar i øvrigt Lovforslagets Bestemmelser ere gode og maa betragtes som et Fremskridt. Jeg ser ikke nogen Ulykke i noget saadant, navnlig da vi vide, at der forestaar en Revision af, hvad der her foreligger, vi vente jo paa en almindelig Revision af vor Straffelovgivning. Dernæst er det jo givet, at det foreliggende Forslag, om det vedtages, højst skal gælde for 6 Aar. Dem kan man saa bruge til at indhøste Erfaringer, saa man kan blive klar over, hvor vidt den sidste ærede Taler havde Ret i sine Bemærkninger med Hensyn til de Enkeltheder, som han i og for sig fandt gode, men ikke tilstrækkelig udtømmende eller tilstrækkelig heldigt affattede. — Jeg gaar, som sagt, ud fra, at Lovforslaget som Helhed er et Fremskridt, og det gælder ikke blot de Bestemmelser, som det ærede Medlem i og for sig betragtede som gode, men dog ikke fandt absolut paatrængende i Øjeblikket, men ogsaa den meget omstridte § 2. Jeg kan ikke se rettere end, at § 2 er et Fremskridt. Under de mange og lange Forhandlinger, der ere førte om denne Sag, har man været tilbøjelig til at betegne Loven som en Pryglelov, men § 2 er ikke Kærnen i Lovforslaget, selv om den har været det i Forhandlingerne. Der indeholdes i Forslaget Bestemmelser, der ere ulige vigtigere end § 2. Der tales saa meget om, at man her vil indføre en raa og barbarisk Straf; men naar man ser roligt paa Forholdene, indføre vi jo ikke med denne Lov legemlig Revselse, vi have den i Øjeblikket i større Udstrækning, end Tilfældet vil blive, hvis dette Forslag vedtages. Vi have jo legemlig Revselse for Børn og unge Mennesker og ogsaa til en vis Grad i Straffeanstalterne. Her er jo netop snarere Tale om en Indskrænkning, idet legemlig Revselse ophæves for Børn og unge Mennesker. — Man har ogsaa diskuteret meget om, hvorvidt legemlig Revselse er opdragende. Det er en Sag for sig, og der har jeg ogsaa adskillige Erfaringer og har nogen Ret til at tale med om den Ting, men dette Spørgsmaal vedkommer kun i meget ringe Grad den foreliggende Sag. Hovedsagen i § 2 er ikke, om disse Voldsmænd kunne opdrages ved legemlig Revselse, men derimod at